

ליקוט מהספרים שצרכינן להם בהמ"מ דליךוט עשרים באב

הערה 3: ... (... ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א').

1) (כפי פסח שבועות סוכות הם בנגד ג') אבות אברם הוא בחיי פסח לושי ועשוי עגות והוא חסド דרוועא יכינה. שבועות מ"ת בקول השופר אילו של יצחק. וסוכות בח"ג בראעך נסע סכתה והמה תריין דרוועין וגופא. וחנוכה ופורים הם הרבי ירבי קשוט ובכ"ז הוא בחיי הגוף אבל ר"ה הוא בחיי ראש טבו נבלל חיות כל הגוף והוא בנגד אדם הראשון ויוחכ"פ נק' ג"כ ראש השנה בכתוב והוא בחיי נשמה ופנימיות. שבביה' הרראש ג"כ יש פנימיות וחיצוניות ובכ"כ בפער"ח שנסירת יהוכ' בסוד הפנימית ובראש השנה בסוד החיצונית וע' בזוהר לפ' אמרור (דא"ו ע"ב) רישא וגלגולתא כו' ובמק"מ שם. וע' באדר" דרפ"ח סע"א).

הערה 4: ראה .. ל"ת להאריז"ל ר"פ חצא עה"פ (כא, יג) ובכתה גו', ירח ימים שהוא חודש אלול¹. טווא"ה ר"ם תקפ"א².

1) ואח"כ ובכתה אבי' זה הקב"ה ואמה זו כ"י בענין אחדי שובי נחמתי ותבכה על עוננותי ירח ימים שהוא חודש אלול שם ימים ולא שנים שהם זמן התשובה.

2) חניא בפרק ר"א בר"ח אלול אמר הקב"ה למשה עלה אליו החרה שאז עלה לקבל לוחות אחרוניות וhubiרו שופר במחנה משה עלה להר שלא יטעו עוד אחר ע"ג והקב"ה נחעה באותו שופר שנאמר עלה אלקיהם בתרוועה וגוו', לבן התקינו חז'ל שיחר תוקיעין בר"ח אלול בכל שנה ושנה ובכל החדש כדי להזכיר ישראל שייעשו תשובה.

הערה 17: ... וראה גם מפייא ח"א פ"ל (לט, רע"א)¹.

1) ומה לי בחיי סור מרע ומה לי בחיי ועשה טוב הכל היא מצות המלך הקדוש יחיד ומירוח ב"ה.

הערה 20: ... ראה מבילתא יתרו כ, ג'. וראב גם ברכות יג, א².

1) לא יהיה לך אלקיהם אחרים על פני למה נאמר לפ' שנאמר אובי ה' אלקיך משל מלך בעיר זdem שנכנס למדינתה אמר לו עבדינו גדור עליהם גזרות אמר להם כי קבלו את מלכויותם אגדור עליהם שם מלכויות לא יקבלו גזרות לא יקבלו פר אמר המיקום לישראל אובי ה' אלקיך לא יהיה לך אני הוא שקבלתם מלכויות במצרים אמרו לו כן ובשם שקבלתם מלכויות קבלו גזרות.

2) א"ר יצחק א"ר יוחנן א"ר גויס בר' חביבא מסום דרב"י כל האוכל ושותה ואח"ב מתפלל עליו הלהוב אופר ואוות השלבת אחריו גויך אל תקרי גויך אלא גairך אמר הקלב"ה לאחד שנתגאה זה קבל עליו מלכויות שמיים.

הערה 22: .. ראה חיקת מחוקק אה"ע פל"ח סקמ"ד.

- 1) אעפ"י -

1) אעפ"י שאנו רואין הגזילה עדין בידו ולא מקרי בעל תשובה עד שישליך השرز מידו מ"מ כיון שהסכים בדעתו להшиб נקרא ג"כ צדיק ומידי ספק קידושין לא נפקי.

הערה 28: ראה תניא בהקדמה (ג, ב)¹. וראה חגייה ו, ב².

1) ואף שביננה התורה לידרש בכלל ופרט ופרט פרט לבב נפש פרטית מישראל המושרשת בה רבי אין כל אדם זוכה להיות מכיר מקומו הפרט שบทורה.

2) ור' עקיבא אומר כללות ופרטות נאמרו בסיני.

הערה 29: ראה טפחמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל (כח, ב)¹

1) ועוד"ז יובן ג"כ בנשומות ישראל שם קומה שלימה ביחיד דהיינו נשות אדה"ר שהיא כללות והגם שיש בה רמ"ח איברים מיוחדים הרי הם כלללים זה מזה ובמו עד"מ בגוף אחד שהגם שהוא בתחלקות ציור איברים ראש ורגלים וידיים וצפרניים מ"מ כל א' כלול מזולתו שביד יש חיות מעין הרגל ע"י הזרדים שנמשכו בו וכן בשאר כל האיברים וכגוזע שמרפאיםابر א' ע"י הקזה בחבירו מצד עירוב הדמים וההתכלות הזאת באברי הגוף ובחיות הנפש שביהם הוא מחת כללות החיות שכחולם שהוא המאייר במוח שבראש שמנו נחפרדו כל א' לעצמו והוא כולל כולם ד"מ ההיווי כידעו ולכון המוח הוא המרגיש כל כאבי הרמ"ח איברים וכאב היד עם הרגל שווים אצלו אדרבה לעיתים ירגיש המוח יותר כאב מכה שבצפורן מכאב מכה שביד בוגרתה בחוש. .. ולכון נצווינו ג"כ לאחוב כל אדם מישראל שהרי כל אדם כולל מכל נשומות ישראל בוגר מן האיברים והרי א"כ בו יש זולתו כ"כ ויאהב זולתו במוחו וכן הוא כולל בזולתו בוגר בקשר באביה האיברים.

הערה 30: ... וראה נזיר (מב, ג)¹. ... וראה אגה"ת פ"ז (צד, ב): בריבוי החטאיהם יכול בוגר².

1) כהן שהי' לו מה מונח על כתפיו והושיטו לו מהו ומה אחר ונגע בו יבול יהא חייב תיל ולא יחל במי שאיןו מחולל יצא זה שהוא מחולל ועומד.

2) ואף מי שלא עבר על עון ברת וגם לא על עון מיתה בידי שמים שהוא הוצתת זיל ובכח"ג אלא שר עבירות קלות. אעפ"כ מאחר שהן פוגמים בנשמה ונפש האלקית וכמשל פגימת ופסיקת חכמים דקים בוגר. הרי בריבוי החטאיהם יכול להיות גם כמו בלאו אחד שיש בו ברת או מיתה. ואפי' בנסיבות חטא אחד פעמים רבות מאד. כמו שהמשיל הביא החטאיהם לעונן המאפייל אוור המשט כמ"ש מחייב כעב פשעיך הם עבירות חמורות [הבדיליט] בין פגימת השפעה שם הווי, ב"ה לנפש האלקית. בהבדלה ענן עב וחשור המבדיל בין המשט לארץ ולדרים עלי' עד"מ. ובענן חטאתייך הן עבירות קלות שאדם דש בעקביו המבדילים בהבדלה ענן קל וקלוש עד"מ. והנה כמו שמשל הזה

אם משולם אדם נגד אור השמש בחולון כחיצות קלות וקלושות לרוב מאד הן מאפיילות כמו מחיצתה אחת עבה ויתו. ובכך נמס הוא בוגר בכל עוננות אדם דש בעקביו.

הערה 32: .. וראה חולו כי צ'لسנה ע' קעג, שאין סתירה להזה מרץ"ל (יומא פו, ב) שלישית מוחליין לו רבייעית כו¹.

1) (ודע שהאמור ביום שמי שלישית מוחליין לו רבייעית אין מוחליין לו. לבוארה הוא סותר להאמור בז"ק ס"פ נח דעת"ב ע"ב חב ב', זמנה תלייתה אתחפש ההוא בחמא מסט' דא לסט' דא כדין כתיב נכתם עונך לפני ע"ש, הרוי משמע שגם בשלישית אין מוחליין לו, י"ל בזוהר מיידי כשהלא עשה תשובה בפעם ראשונה ושני', אז מועיל תשובה בפעם שלישית ג"כ, ומוכרא לומר כן, כי אם לא עשה תשובה איך מוחליין לו בפעם ראשונה ושני' ודיל).

הערה 40: .. וראה לקו"ש ח"ח ע' 154 הערה 35¹.

1) המשך שמה תשמח חרנ"ז ע' 93. דזהו יפה כח הבן מכח האב, גם מה ש"יפה כח הבן" הוגה "מכח (העוצמי של האב)".

הערה 41: ראה בכ"ז צדור קטן, ב¹. קנט, ב². קצב, ב³.

1) כי עניין המילוי ידוע שהוא עניין בחין ההתגלות לחוץ מתוך הועלם שהוא כಚיריך להשפייע לדולתו דוקא כמו לבולות בדבר לдолתו וכיווץ איז נמשך בחינתאותו יתרים כמו אותן י', הנה יוד בעצמו ומהותו רק נקודה א' והמילוי שלואותוות ו"ד היינו כחיריך לומר אותן יוד בדבר לдолתו אדי ביחסותיהם בהברחהאותוות ו"ד משא"כ יוד הנכתב או כמו שהוא במחשבה איינו אלא אותן א' כצורת נקודה א' בלבד וא"כ הרוי עיקראותוות ו"ד שבירוד הוא רק בחין גילורי הועלם כשבא האור והשפע למטה לנבדל מן העצמות כי לעצמו א"צ פי' לאות י', וכח"ג באות הו' (אך הנה גם קודם שיצא לדבר הרוי הין'אותוות ו"ד ביו"ד רק שהיו בעולם כלולי' בו ובדבור יוצאים לגילוי וע"כ נק' המילוי בבחין' העלם ועיבוד כי יש בכלל מאתין' מנה כו', וביציאתו לגילוי מאייר למטה כו').

2) הנה עניין המילוי ידוע שאיינו אלא כדי לפרש הדבר לдолתו אבל לעצמו איינו צרייך לבחין' המילוי כלל כמו אדם שמו אברהם וכיווץ שהוא לעצמו יודע מה שמו ואיינו צרייך כלל לפרש את שמו איך הוא אך בשיקראנו חבריו צרייך שיפרס את שמו וענין הפין' הוא שיפרס ויבהיר כל אותן ממשו בכך שידע Dolto כמו אותן א', דברם הן ג' אותיות אלף ויש כאן ח' אותיות וכשיפרס האותיות דאלף למד פא יצטרך לפרש עוד מלויין ונק' מלוי דmiloi כו', וכמ"ש במ"א. והנה כל מה שיתרחק מעצמו יותר יותר צרייך פין' וופין' לפין' כו', ולפ"ז כל שקרוב לעצמו יותר יותר יהיה ריבוני האור ומיעוט האור כדי דהאותיות והצירופים הן הכלים וכל שקרובי לעצמו יותר א"צ אותיות רק מעט ובריחוק יותר צרייך לצירופי

- אותיות -

אותיות רבות שהן ריבוי הכלים ומיועט האור לפני שמתחלק האור לרבעות חלקים בז' במייעוט אחר מייעוט בז' וכמ"ש במ"א וזו עניין המילוי שצורך לפרש אותן אלף באותיות אלף למד פא כבנ"ל שאינו אלא בריחוק מעצמו וכל שנתרחק יותר צריך עוד מילוי למילוי זה בז' וד"ל.

3) ולהבין ביאור הדברים הנה יש להבין תחלה עניין המילוי דהנה עד"מ באשה עוברה שהולד המעובד בתוכה בהעלם בבטנה ואח"כ יצא לידי גילוי כשהולך בר הוא עניין המילוי באותיות דהנה ע"ד דוגמא כאשר רוצח האדם לדבר בפיו אותן ה יוד שמננו נשמע ג' אותן יוד ויו דלית אבל ה יוד עצמו הכתוב בכתיבת הוא רקאות א' בלבד בצורת נקודה א' בז' וא"כ מובן שצורת ה יוד כמו שהוא בעצם אינו אלא נקודה א'. אך כשצריך להזכירו לזרתו בדייבור יתוספו עוד ב' אותן דלית כדי לפרש לזרתו מהו ה יוד. אבל כמו שהוא בפ"ע א"צ כלל להוספת אותן הلالו ויו דלית בז'. והנה עב"ז הגם שה יוד בעצם אינו אלא נקודה א' מ"מ מאחר שכאשר צריכים לבראו ולפרשו היטיב יתוספו בו ב' אותן דלית דלית א' בבחרחה לומר שמצוות אלו אותן דלית היו בידם בחילה אלא שלא הין' צריך לגלותו כמו שהוא עדיין בפ"ע רק כאשר יבא בمبטא בלבד יתגלו מטעם שצורך לזרתו לפרשו ולבארו בז' וזה ההעלם שהוא אותן דלית דלית כמו בザק בז' קודם שיצאו במבטא בגילוי נקרא בשם מילוי כמו של העobar שהוא בザק בבטן אמר ואח"כ יצא לידי גילוי ממש בז' ונמצא מובן מזה המילוי שאין המילויים נחשב מבחי' עצמות אלא רק דבר נוסף על העצמות כשצריך לבא לידי גילוי לזרתו בלבד בז' (ויש עניין מילוי בהיפוך שהמלוי הוא העצמות בז' כמו עד"מ כשהשכל מעobar בהעלם במדותAuf' שהשכל מקור המדות וממנו נמצאו בז' וד"ל).

*

*